Ч. 74 Четвер 6 (18) цьвітня 1895 Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

„Пізнай себе буде з тебе“.

Єсть то стара як сьвіть мудрість, котра наказує нам вглядати в себе самих і старати ся себе самих пізнати; але й так само від коли сьвіт сьвітом, то люди звичайно найменше на ту мудрість памятають і лиш дуже мало єсть таких, що о то стараються ся. Оно то може й не диво, бо то не так легка річ самого себе осудити; коли ж хтось другий о нас судить, то або не хочемо вірити в той суд, особливо тогди, коли він строгий, і для нас некористний, хоч би був і правдивий, — або зараз ростемо дуже в гору і переціняємо себе, коли той суд виходить в нашу користь. Нам здає ся тогди зарав, що нема вже понад нас, що нема вже нїгде — як каже наша приповідка — правди лиш в нас та й в Бозї трошки. А прецї коли-б так кождий з нас хоч деколи на малу хвилинку призадумав ся над самим собою, то мав би з того немалу науку, бо пізнавав би тим способом сьвіт в самім собі і себе в сьвіті.

То само, що під сим взглядом каже ся о поединокім чоловіцї, можна сказати й о цїлій суспільности, о цїлім народї. Бувають хвилї в народї, коли він, що так скажемо мимоволї входить в себе самого, розважає над самим собою, і вже то приносить єму користь; але далеко важнїйше, коли суспільність якогось народу сьвідомо розважає над собою і сама частїйше старає ся пізнати свої добрі і злї сторони, бо аж тогди приходить она до повної самосьвідомости і до ясного зрозуміня тої задачі, яку має сповняти в народї. Коли якому народови, то як раз нашому того потреба, щоби всї верстви єго суспільности старали ся самі себе і взаїмно одні других пізнати. Доси водило ся і водить ся у нас так, що ми найбільше стараємо ся довести до самосьвідомости наше селяньство, хочемо довести до того, щобя оно само о собі роздумувало. Річ то дуже красна і добра, але не треба й на то забувати, що так само й інтелїґентним верствам нашої суспільности здалось би трохи більше самопізнаня. Було би дуже добре, коли би наша праса звертала трохи більше уваги на нашу інтелїґенцию і подавала єї характеристику та бодай від часу до часу вказувала на єї хиби. Добре зробив длятого львівский дописуватель черновецкої „Буковини“, що бодай в коротких але вірних чертах подав характеристику львівских Русинів, котрі, як впрочім зовсїм природно, уважають себе міродайними для провінциї. Він каже:

„....Недовіре не лише в чужу роботу, але й у свою — то головна прикмета львівскої рускої громади, перетяженої, що правда, роботою. Чи то тому, що малу надію мають на апатичну провінцию, чи для того, що самі задля недостачі людий не можуть подолати всеї роботи, — львівскі Русини попали в якийсь стан нервовий, котрий робить їх нетолерантними на чужі думки, несправедливими в осуді чужої роботи і засліплює їх так, що не можуть осудити нїякої справи безсторонно, не втягнувши в осуд личних антаґонїзмів, зависти і підозріня. Наслїдки такої нетерпимости такі, що годї перед громадою сказати свою думку, бо коли думка ся не така, як у декого з громади, то тебе закричать, не вислухавши і висьміють. Именно таке байдуже трактоване відмінних думок — тепер у львівских Русинів в модї; оно, звістно, найлекше.... Нема щирости анї крихітки, за те впертість безмежна, нетерпимість нечувана. Прихильник п. Романчука єсть eo ipso личним ворогом прихильника п. Барвіньского і вважає доконче потрібним зазначити свою ворожість при першій лучшій нагоді, в касинї, Торговли, в товаристві, на забаві — де будь, аби тілько понизити противника, котрому впрочім не може нїчого закинути. Вже то добрими товарискими звичаями ми також не грішимо, они придались би дуже в житю львівских Русинів. Найприкрійша річ чути именно докори сего або того чоловіка на становищи, котрий позує навіть на радикала, але кромі роботи, з котрої сам лише має хосен, нїчого не робить для рускої справи. І такі є у Львові.

Пещирість тутешних Русинів між собою дасть ся потроха оправдати тим, що завелись ту специялісти від сплетнїв, котрі по цїлім Львові розносять всякі зачуті і незачуті вісти, ...се просто недозрілість поодиноких людий, старших і молодших, котрі в тім находять приємність. А ті сплетнї шкодять незвичайно справі....“

Отсе лиш кілька черт з житя львівских Русинів, людий, що повинні би бути взірцем для цїлого краю і коли вже не брати всего проводу в свої руки, то бодай давати директиву провінциї. Ми колись постараємо ся подати обширнїйшу характеристику львівских Русинів, а поки що обмежаємо ся лиш на сих кількох чертах дописувателя „Буковини“. Але вже тепер мусимо поставити питаe: Яке-ж може бути житє серед нашої інтелїґенциї на провінциї, коли она по найбільшій части виховує ся серед львівскої рускої громади, набирає від неї добрих і злих прикмет а відтак пе часто жадає від неї і директиви для себе? Чи-ж дивниця, що відтак і серед інтелїґенциї на провінциї

53)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Новість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

На покладї ставало чим раз спокійнїйше — майже всї пішли на долину спати. На горі остали ся лиш Блякфут і керманич; сей лежав коло керми а тамтой більше на передї судна, там, де була на ґалярі привязана линва, і то головою таки на єї звоях. Еджворт примістив ся також трохи більше на передї, але саме коло пакунків, розставлених на покладї. Коло него лежав Бурик, що звинув ся був в клубок; він спав і єму щось снило ся.

Але хоч Еджворт лежав тихенько і анї рушив ся, то таки не спав, лиш надслухував, а длятого, що був вже дуже розворушений, то слух у него став ще острійший і він чув кождий, хоч би й найменший шелест. То, що він пережив сего дня, не давало єму спокою і він тепер був вже певний того, що оба тоті мужчини, керманич і той нїби купець, суть в якімсь, і то нечестнім порозуміню з собою, ба, що они може мають на цїли якийсь злочин, бо він знайшов таки дійстно в своїй рушници цьвяшок, а прецї той, що єго там уткнув, мусїв мати в тім якусь причину, коли хотів загвоздити єму рушницю. Але що би то й не було, він нїчого не бояв ся; тепер роздумував лиш над тим, які би то були їх пляни, і як би не допустити до їх виконаня та як би то рівночасно можна виновників половити і віддати їх в руки караючої справедливости.

Так минуло кілька годин а глуха, чорна ніч залягла була ріку. Настала глубока тишина і лиш вода гудїла та шуміла розбиваючись об виставлює галузє сікомори та об перед судна. В горі на небі, але лиш простісенько понад їх головами, бо боками через густу чорну мраку не було нїчого видко, сьвітили ся деиеде зірки як би під якоюсь темною заслоною, а з берегів заносив від часу до часу досить сильний продув воздуха рарахкане жаб та одностайний клик віппурвіля [1]). Була то тиха, але неприятна ніч на величезній рiцї. Неадорові випари з низин підоймали ся чим раз густїйшими масами в гору і збивали ся з мракою на рiцї, а хоч небо над ними було й ясне та погідне, то все-таки спадала часами мрака поганими, вогкими валами, від котрих можна було ще більше перемокнути, як від зливного але скоро проминаючого дощу.

Біль, що вже від кількох мінут по кілька разів підносив голову та слухав, чи не почує чого на тихій лодї, скинув тепер дергу з себе і встав тихенько. Нїхто анї не рушив ся. Крім Блякфута і старого Еджворта, що порозтягали ся на покладї, не бачив він більше нїкого. На пальцях і дуже осторожно пішов він на передний конець судна, постояв там через кілька мінут і прислухував ся дуже уважно тому шумови, що нїс ся здалека. Він знав дуже добре, що то шумить так вода в тім місци, де нанесені дерева. Коли-б так вода вхопила ґаляр, то не було би для него ратунку, бо похват заніс би єго певно аж під ту штучну гать коло острова шістдесять і один, де би мусїло конче застрягнути, коли-б так весла єго не спинили.

Лиш одного можна було побоювати ся, а то, що коли б судно нараз серед такого похвату відчепило ся від линви, або коли-б єго хто відрізав, то оно би так затрясло ся, що ті, що на нїм спали, певно би пробудили ся, бо люди, котрі через довший час пливуть на якім суднї, так вже з ним зживають ся, що можуть відразу зміркувати якийсь удар або якийсь неправильний хід єго. Коли б они відтак побачили, що линва перетята, то підозрінє було би готове і в своїх наслїдках могло би для них обох стати ся дуже небезпечне. Крім того могло й то бути, що гозиери в такім случаю взялись би добре до плавок і старались би держати судно тим боком ріки, який визначений єсть в приписах, бо ще би знали, по котрій стороні єсть блиаше до берега.

— Чи вже час? — спитав тепер Бляк-

[1]) Whip-poor-will — американьска нічна ластівка звана також нічводом або козодоєм.

проявляє ся той самий заколот, той сам розлад що й межи Русинами у Львові. А ми відтак замість вглянути в себе самих, замість взяти ся до направи лиха в самім корени, уміємо лиш нарікати на всїх і все та вічно говорити, що Русинови завсїгди вітер дуе в очи.

Справи краєві

(*Ревізия ґрунтового катастру податкового*).

В році 1894 ухвалив Сойм візване до Правительства, щоби зарядило ревізию катастру податкового що-до ґрунтів, положених на берегах рік і знищених повенею.

На сю резолюцию відповіло Міністерство скарбу, що після §. 16. закона з дня 23. мая 1883 (В. з. д. ч. 83) обовязані властителї ґрунтів доносити о змінах в предметї грунтового податку до шїстьох тиждней по тім, як зайшла зміна до уряду податкового, або до евіденцийного урядника.

Єсли повінь зробила постійні зміни в предметї, повинні урядники евіденцийні переводити справджуване по мисли §. 12 згаданого закона також тоді, коли о такій зміні звідки инде дізнали ся, або самі єї замітили.

Евіденцийні урядники одержали з краєвої дирекциї скарбу поручене, щоби в часї свого побуту в громадах, що були навіщені повенею, справджували також з уряду сталі зміни, які повінь зробила в ґрунті. Що-до часової неможливости управи ґрунту, то признане увільненя від податку, зависить по мисли §. 33 наведеного закона від попередного донесеня сторони о такій зміні.

Краєва дирекция скарбу оповістила на основі міністеріяльного рішеня Виділови краєвому, що скарбова адміністрация не мала би права зарядити, щоби зміни в ґрунті і неможність управи викликані повенею справджено з уряду загальною ревізиєю особливо, що така ревізия вимагала би дуже значних коштів.

Згадане рішене скарбової адміністрациї подав Виділ краєвий всім Виділам повітовим до відомости з порученєм звернути увагу громад на конечну потребу, щоби властителї ґрунтів у власнім інтересї відповіли як належить обовязкови згаданих донесень.

Допись.

З Рогатинщини.

З цїлого сьвіта пишуть про еміґрацию, — і у нас можна би богато о тім писати, бо злобні аґенти з повітів бобрецкого і перемишлянського побаламутили і нашим людям голови так, що богато вибирало ся до Бразилії. А що горячка еміґрацийна не розпростерла ся сильнїйше в нашім повітї, то лиш заслуга нашого старости п. Вайдовича, котрий не жалував працї і труду, лиш при кождій нагоді старав ся представити нашим селянам, що еміґрация не принесе для них користи.

Праця около просьвіти нашого селяньства сильно розвиває ся в нашім повітї, бо духовеньство наше дбає про нас. Майже в кождім селї єсть у нас читальня, а в більшій части можна побачити і рускі крамницї. До заснованя руских крамниць причинив ся немало начальник рогатиньского складу „Народної Торговлї" п. Витковицкий, котрий удїляючи нашим селянам фахової поради що-до провадженя книжок, рахунків і т. п., заохотив наших селян і загрів в них духа промислового, за що єму на сім місци складаємо сердечну подяку.

В нашім повітї завіяв новий дух від часу, коли обняв урядоване п. Староста Вайдович. Коли давнїйше треба було чекати на полагоджене благої нераз справи, цїлі літа — то тепер всї справи так правильним ідут ходом, що годї поминути нагоди, аби не висказати вдячности за се нашому старостї п. Вайдовичови. На рускі поданя дістаємо відповіди в нашій рідній мові, а кождий, хто удасть ся до него, дістане щиру раду і поміч.

Миши і повінь наробили не мало у нас шкоди. З тревогою очікують наші хлїбороби сего літа. Дай Боже, аби не було подібне попередним. *В. Д.*

Перегляд полїтичний.

Нинї розпочинають ся в міністерстві справ внутрішних наради спільних міністрів, на котрих мають уложити ся предложеня для спільних Делеґаций. З угорскої сторони беруть участь міністри Банфі, Люкач і Йошіка.

Нунций папский Аліярді приїхав до Острігома (Ґрану) в гостину до примаса угорского і виголосив там підчас обіду тоаст, в котрім пожелав єму, щоби благородна борба, яку він тепер веде (против церковно-полїтичних законів) осягнула пожеланий успіх.

З Берлина доносять, що кн. Бісмарк занедужав. Всї принятя відкликано, а дра Швенінґера покликано телеґрафічно до Фрідріхсруге.

До Köln. Ztg. доносять з Білграду, що сербский президент міністрів Христич розіслав до всїх префектів фотоґрафію кн. Караджеджевича і приказав їм, щоби они арештували зараз подібного, бо єсть підозріне, що кн. Караджорджевич задумує приїхати до Сербії.

О заключеню мира межи Хіною а Японом розійшлись тепер дуже суперечні вісти. З Вашінґтону доносять, що мир вже заключено, з Шангаю доносять, що стало ся то дня 13 с. м., японьский посол в Льондонї, каже, що не має о тім ніякої вісти, а наконець доносять з Йокогами, що дня 13 с. м. конференция мирова зовсім не радила.

Новинки.

Львів дня 17 цьвітня 1895.

— **Є. Вел. Цїсар** постановою з дня 4 н. ст. цьвітня с. р. затвердив вибір гр. Юл. Коритовского, властителя Плотичи, на презеса, та д-ра Стан. Ґльоґера, адвоката в Тернополи, на заступника презеса Ради повітової в Тернополи.

— **Конкурси.** Виділ Ради повітової в Мостисках розписує конкурс на посади окружних лїкарів з осідком в Крукеничах і в Судовій Вишни. Платня лїкаря в Крукеничах разом з додатком на обїздки буде виносити 700 зр. річно, а в Судовій Вишни 740 зр. Поданя треба вносити до 20 мая с. р.

— **Презенту** на парохію Лопушницю цїсарского надання уділило ц. к. Намістництво о. Александрови Поляньскому, дотеперішному пароховн в Боберцї.

— **Перенесеня.** Ц. к. дирекция почт і теле-

фут, що лежав саме коло него і осторожно підніс голову.

— Час — відповів Біль тихо — але не знаю.... — він глянув тогди на товариша і побачив, як той, не чекаючи дальше, що він єму скаже, витягнув руку так, що пальцями доткнув ся натягненої линви; в слїдуючій зараз хвили почуло вправне ухо керманича, як стали рвати ся поодинокі волокна линви.

— Добре! — шепнув він і усьміхнув ся сам до себе — дуже добре.... але коли ти....

Бляікфут кинув на него неспокійно, щоби він пішов собі звідси та не звернув без потреби уваги тих, котрі би може пробудили ся, а Біль кинувши ще раз на него оком, послухав его і пішов, зміркувавши, що того потреба. Він вернув знову на своє місце так само тихо і на пальцях, як був пішов, завинув ся в дергу і поклав ся, але сим разом лицем до керми, щоби на случай, коли-б судно урвало ся, він міг добре видїти, куди оно пливе, та щоби після того обчислити, як ще далеко до острова.

Коли керманич ішов на передний конець, вхопив був Едджворт рушницю і підніс голову, щоби видїти, що тоті оба будуть робити. Серед тихої ночи, чув він також і голос їх розмови, але слів, якими они шептали до себе, не міг вже зрозуміти. Коли-ж опісля побачив, що керманич вернув на своє давне місце і там положив ся, поклав і він свою голову на тверду подушку а бліде сьвітло зірок понад ним та мелянхолїйний і одностайний шум води, журкіт та хлюпане скоро пливучих филь наслали незадовго сон і на его втомлені очи.

Не довго тревало, як вже внїшні, окружаючі его сцени почали зливати ся з его духом а сон і уява завели его знову назад над береги Вабаша, над могилу его сина, над котрою стояв дуб з вирізаним на нїм хрестом і своїм гилем та галузєм заводив якось дуже жалїбно та сумно.

А міцна линва, що держала его загрожене судно в безпечнім місци, дрожала і підскакувала під малим але острим ножем ворога — нитка рвала ся за ниткою та пукала і ледви ще третина єї держала величезний тягар. Тепер вже лежав і Бляікфут тихо і анї не рушив ся — він чекав вже терпеливо, коли перерве ся підрізана линва; але она, як би добувала послїдних своїх сил, держала судно все ще дуже кріпко, не більше як на палець грубе ужиско ставило все ще опір рвучій водї. Аж ось ще раз, борзо але осторожно, посунулось остре вістря по натягнених волокнах, що й так мало вже не пукали; досить було, щоби ще лиш одно волоконце з них пукло, а тогди розірвала би ся була й цїла линва. — Бляікфут чув, як они пукали борзо одно за другим, а тепер — аж его самого взяв був страх і він підніс голову — тепер розірвало ся й послїдне, нараз сїпнуло судном і оно пустилось тихо і спокійно старої сікомори та почало як стріла гнати долї водою. А дерево поза ним, позбувшись величезного тягару, нїби з радости то підскакувало в гору, то знов поринало у водї.

26.

Рішенє — Знак і успіх.

Рішучий крок був вже зроблений — судно гнало рвучим похватом дуже борзо на свою певну згубу долї водою до острова. А ті, над котрих головами висїв вже меч лиш на волоску, спали спокійно, мов би забули на то, що ще з вечера наповняло обавою їх душу. Навіть Мрс. Еверетова, утомлена зворушенєм з попередних годин, спала під шатром, зробленим для неї з дерг, сном блаженних.

Біль встав тепер і підійшов тихенько до свого товариша на передї, а той, ледви що зачув его кроки на хитаючих ся дошках, підняв голову, та ідучи за его примітом встав і собі тихенько.

— Ми вже під самим островом — шепнув Біль, ставувши коло Бляікфута — чую вже, як вода розбиває ся на горішнім кінци об накидані там пнї.

— Я також вже зачув — відповів Бляікфут придушеним задля осторожности голосом — але менї здає ся, як би то було за далеко на право. Та може бути, що похват взяв нас дальше туди в бік, як ми того сподївали; може то й лїпше, іди-ж до керми та наверни передом трохи на право — на всякий случай правим боком не поминемо острова.

— Коли-ж бо годї — відповів Біль — як заскрипить тяжка керма, то всї побудять ся, а що старий, то вже певно.... це.... пес вже варкає. Коби я був ту проклятую собаку кинув у воду....

— Менї щось так причуває ся, як би онтам була вже земля! — шепнув Бляікфут скоро — аби я так здоров, що то остров, і то на право.... отто ж то нас вода занесла далеко. А що, як би ми побудили залогу та заставили людий до плавок?... Они всї тепер заспані, а коли побачать розірвану линву, то будуть з цїлої сили веслувати просто на піскову лаву.

— Може бути — відповів Біль покивуючи

ґрафів перенесла почтового асистента, Кар. Петшиковского зі Львова до Кракова.

— **Іспити зрілости в ґімназиях і школах реальних.** Краєва Рада шкільна оповіщує, що письменні іспити у всіх галицких ґімназиях і школах реальних розпічнуть ся в сїм році дня 13 мая, а іспити устні в отсих речинцях: а) в ґімназиях: в Ряшеві 24 мая; в рускій у Львові 27 мая; в Ярославі 31 мая; в Бохни, в Новім Санчи, в Перемишли 4 червня; Франц. Йосифа у Львові, IV-ій ґімн. у Львові 7 червня; в Самборі і в Тернополи 10 червня; в Дрогобичи 14 червня; в Ясли і в Золочеві 15 червня; в Стрию 19 червня; в Сяноці 21 червня; в Бережанах 22 червня; в нїмецкій ґімназиї у Львові 24 червня; в Хирові 25 червня; в Коломиї 27 червня і в Бродах 1 липня; — б) в школах реальних: у Львові дня 18 червня і в Станіславові дня 2 липня.

— **В перемиській епархії** одержав презенту на парохию Кіньске, дек. бірчаньского, о. Григ. Нержило. — На конкурс з речинцем до 16 червня, розписані парохиї: Жеґестів, Никловичі, Лїнина велика, Честинї, Старява коло Устрик, Ольшаниця, Поляни суровичні і Скороднє. — Конкурсовий іспит відбуде ся 14, 15 і 16 мая с. р. Подання треба вносити до 1 мая.

— **В Потуторах,** бережаньского повіта, отворено з днем 10 цьвітня при тамошнім часовім ц. к. уряді почтовім нову стацию телеґрафу з обмеженою службою денною.

— **Нова учительска семинария мужеска в Сокали** входить в житє з новим роком шкільним і краєва Рада шкільна розписала вже конкурс на посаду директора сеї семинариї і на посаду одного старшого учителя. Директор буде побирати 1000 зр. річної платнї, 300 зр. додатку за управительство, мешканє в натурі, або відповідну квоту на него і половину активального додатку в річній висотї 140 зр. Крім того прислугує ему право до пятилїтних додатків по 200 зр. — Старший учитель семинариї буде побирати 1000 зр. річної платнї і 200 зр. додатку та має право до пятилїтних додатків по 200 зр. О посаду директора можуть убігати ся учителї семинарий, ґімназий і шкіл реальних з унїверситетскими студиями, а о посаду старшого учителя — учителї середних шкіл, та бодай ті, що мають кваліфікацию до шкіл видїлових. Кандидати на обі посади мусять виказати ся знанєм польского і руского язика. Подання треба вносити до дня 2 мая с. р.

— **О. Василь Ільницкий,** пенсіонований директор рускої ґімназиї у Львові і член краєвої Ради шкільної упокоїв ся нагло на селї під Станиславовом, куди виїхав був на сьвята. Покійний був чоловіком честного характеру, спосібний і ревний педаґоґ і виховав цїлий ряд людий, що займають нинї видні становища. О. Вас. Ільницкий здобув собі также в лїтературі становище своїми письмами. Писав під іменем Депис з над Серета.

— **Сильвестер Морар Андрієвич,** православний митрополит в Чернівцях, помер в понедїлок рано на запаленє легких в наслїдок інфлюенци. Митрополит Морар Андрієвич уродив ся 1818 року в Митоцї-Драґоміра на Буковинї, сьвященком став 1843 року, а митрополитом 1880 р. Працював богато на поли румуньскої лїтератури і був провідником румуньского сторонництва на Буковинї. В роцї 1893 обходив торжественно 50-лїтний ювілей сьвященьства. — Як доносять з Черновець, поручив президент краю ґр. Ґоес тимчасове веденє опорожненої архіепархії архимандритови Аркадієви Чуперковичеви.

Неаби який дотеп! Недавно тому стала виходити у Львові руска політично-гумористична ґазетка під заголовком „Стріла“. Посьміяти ся добре, то — здорово а зажартувати собі з кого або підняти когось на сьміх, але дїйстно дотепно, а при тім розумно і честно та в добрім намїреню — чому би нї? І то незавадить. Але коли хтось бере ся висьмівати других своїм дотепом, а виставляє сам себе на посьміховиско, то се вже неаби який дотеп; Француз назвав би его дотепом під конець столїтя (fin de siècl) а Нїмець сказав би хиба що то — Galgenhumor. Нам дістало ся перше число (на оказ) сеї ґазетки до рук і там зараз на першій сторонї знайшли ми вступний стишок під заголовком „Дети стріло!“ в котрім поетично єсть розказана програма ґазетки. Яка та програма і як она розказана, то річ меншої ваги; нехай там, бо звістно: „Чим хата богата, тим і рада“ — на що редакция „Стріли“ і её сотрудники могли здобути ся, то й пустили в сьвіт. Але підпис „Шальвір“ під тою поетичною програмою нас зовсїм не розсьмішив; він здивував нас не мало. Чи підпис той поставлений там на то, щоби закпити собі з програми чи може з цїлої рускої публики? Чи автор тої програмової поезиї не мав вже на стілько сорому, не чув в собі дїйстно нїякого достоіньства честного чоловіка, що мав відвагу підписати ся під плодом свого пера „шальвір“? — Шальвір значить преці: дурисьвіт, мантїй, крутар. Єсть то слово чуже, не наше і длятого рідко у нас уживає ся; оно перейшло до нас від Поляків, котрі знов запозичили его від Нїмцїв. По польски каже ся: szalbierz (у нас зробило ся з того „шальбір“ і „шальвір“), а Поляки поясняють его словами: oszust, krętacz. — По московски „шальберіть“ значить так само: „дурити, туманити“, як і первістне слово нїмецке: salbadern. Що ж виходить з того? — Для нової політично-гумористичної ґазети рускої уложив програму і витичив їй напрям якийсь шальвір або дурисьвіт. Чи не єсть же то справдешний Galgenhumor? Чи не сором то для кождого Русина, а тим більший повинен бути для редакциї „Стріли“, котра під так поважною річию, як програма ґазети кладе підпис „шальвір“? О змістї першого числа „Стріли“ не думаємо говорити. Хто має охоту, а до того й тілько гроший, що не знає, де їх подїти, нехай запренумерує собі „Стрілу“, а переконає ся сам найлїпше, чи варто заплатити за ню 4 зр. на рік.

— **Страшне землетрясенє** навістило в ночи з недїлі на понедїлок і заняло величезні простори полудневої части середної Европи. Земля трясла ся в Італії, Боснї і Герцеґовинї, на австро-угорскім Побережу, в Хорватиї, Країнї, Каринтиї і дальше на півнїч, аж по сам Відень. Найсильнїйше було землетрясенє в Люблянї, де був его осередок.

— **Зміна властителів.** Маєтність Борки під Львовом купив від каси ощадности Йосиф Снядовский за 90.000 зр.

— **Самоубійства.** На зелїзничій стациї Товмач-Палагиче отруїв ся карболевою кислотою зелїзничий урядник Володислав Войнаровский. — У Львові повісив ся в недїлю о 5-ій годинї рано бляхарский майстер Максим Пешко. — Вчера о 10-ій годинї рано кинув ся з вікна другого поверха в каменици, де містить ся войскова команда у Львові, полковник Франц Віснекер і погиб на місци. Причиною самоубійства була нервова недуга.

Телєґрами.

Відень 17 цьвітня. Всї робітники у фабрицї цеґли на Віденьскій горі числом 3000 застановили роботу. До страйкуючих прилучило ся ще й 250 робітників з фабрики на Гернальзї і домагають ся підвисшеня платнї о 40 процент.

Люблина 17 цьвітня. В полїтичнім повітї Штайн ушкодило землетрясенє дуже церкви і школи майже всюди, а до того вигнуло й богато худоби. Шкоду обчисляють на 100.000 зр. В місцевости Водіце богато домів завалило ся.

Білград 17 цьвітня. Урядово доносять, що королева Наталїя приїде до столицї дня 10 мая.

Руан 17 цьвітня. Приїхав тут президент републики Фор. Величезний здвиг народа повитав его ентузиястично.

— „Правда“, вістник полїтики, науки і письменьства, виходить тепер два рази на місяць, 15-ого і 30-ого, складає ся з півпята аркуша друку на місяць, а мимо того коштує на рік тілько 4 зр. Адміністрация „Правди“ находить ся у Львові, при улици Академичній ч. 8.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

головою — а коли би ми знали то на певно, то був би то знаменитий плян; але коли они не схотять, то ми би програли і готові ще наложити головою. Нї, попливемо ще з милю, а тогди розбудить їх мій вистріл, поки що підсуньмо он тоту тяжку скриню під входовий отвір, а я відтак вже постараю ся о то, щоби звідтам ані один із замкнених там не виліз на гору. Ти упораєш ся тимчасом борзо зі старим. Твій вистріл нехай буде заразом і знаком а так за одним замахом убємо дві мухи, бо его рушници не потребуєш вже бояти ся. Відтак станеш собі з кольбою коло онтого віконця від кухнї по лївім боцї і будеш пильнувати, щоби туди не виліз котрий на гору. Тим способом будемо мати всїх як миши в лапцї і зробимо їм конець одному по другім, коли будуть звідтам виходити. Наші хлопцї на острові чей на нас чекають?

— Розуміє ся! — відповів Блякфут. — Скоро лиш прийшов твій лист, то вже від вчера зміняє ся раз-у-раз варта на лодцї до ловленя суден і она відчалить зараз від берега, скоро лиш почує вистріл. Вслїд за нею попливе зараз і друга. А хоч і поминемо остров, то також нїчого не пошкодить; скоро наші прийдуть на ґаляр, то возьмемо ся до плавок і з невеликим трудом дістанемо ся до тої нори, що призначена на случай потреби. Та й Келї буде тому більше рад, як коли-б ґаляр застряг зараз тут десь повисше.

— Тим лїпше — відповів Біль — але тепер не тратьмо часу.... здаєсь, що ми вже споро поплили попри остров в долину. Але-ж бо то й тяжка тота скриня.... уважай, щоби не наробила стукоту.

— Та й не наробить.... оттак.... — шепнув Блякфут — ....сунь её в кут.

— Нї, не треба лишати анї найменшої шпарки.... сунь більше в сей бік — відповів ему керманич борзо і оба оперлись плечима об тяжку, величезну скриню, забувши на все, що доокола них.

Тимчасом старик, котрого сон на хвильку зморив, не спав так твердо, щоби не чув нїчого, що дїяло ся коло него. Кроки керманича, котрий переходячи коло него мусїв станути на той сам диль, на котрім він лежав, (дошки на покладї таких ґалярів ідуть через цїле судно від правого до лївого боку і суть по серединї трохи вигнуті в гору а боками спадають) і слабе варканє пса розбудили его, а хоч він і не рушив ся з свого місця, то все-таки слухав з цїлою увагою того, що оба мужчини з собою говорили. Але він все ще думав, що ґаляр стоїть привязаний на своїм давнім місци. Аж ось случайно поглянув на якусь темну тїнь, що виднїла ся, як здавало ся, недалеко від них. Ще трохи в просоня дивив ся він туди, аж нараз схопив ся перепуджений — той предмет, котрий він видїв, був преці по правім боцї, а в їх судна, що було обернене передом против води, видко було тепер землю по лївім....

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазету Львівскої“ принимає лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,** при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера